

PROLÓG

Barcelona, marec 2001

„LET 7767 DO BUENOS AIRES v Argentíne je pripravený na nástup.“

Reproduktor letiska v Barcelone naľakal trinásťročného Lionela Messiho, ktorý sa pevne pritisol k boku svojej matky Celie. Jeho otec Jorge stál z druhej strany. Leo, ako ho takmer všetci volali, mal začať žiť so svojim otcom v Barcelone. Zvyšok rodiny – maminka Celia, starší bratia Matias a Rodrigo a malá sestrička Maria Sol – sa vracali domov do argentínskeho Rosaria. Leo sa mal začleniť do mládežníckej akadémie legendárneho futbalového klubu FC Barcelona.

Tí, ktorí klub nadovšetko milovali, ho prezývali Barça. Dnes sa rodina Lea Messiho lúčila na veľmi dlhý čas.

Rad pasažierov pomaly nastupoval do lietadla smerujúceho do Argentíny. Celia pobozkala manžela na rozlúčku a pritom zadržavala slzy. Nevedela, či vydrží byť bez svojho najmladšieho syna Lea. V FC Barcelona si o ňom mysleli, že je výnimočný, a ona na neho bola veľmi pyšná. Keby sa tak tohto okamihu dožila jeho babička. U babičky Celie to celé začalo. To ona si ako prvá všimla Leov talent.

Celá ich rodina krásnu hru milovala. Keď Celia pred nástupom do lietadla naposledy stisla svojmu mužovi ruku, spomenula si na futbalový zápas, ktorý navštívili počas medových týždňov. Odvrátila sa od Jorgeho a objala Lea. Oči sa jej zalievali slzami, ktoré už nedokázala zadržiavať. „Neplač, mami,“ povedal Leo.

„Prepáč,“ ospravedlňovala sa. „Som hlúpa.“

„To nie si, mami,“ uisťoval ju Leo. „Iba o nás máš starosť.“

Na vyjadrenie z Barçy čakali dosť dlho. Mesiac sa strachovala, že aj tento klub urobí to isté, čo

všetky predtým – na poslednú chvíľu vycúva. Ale vybrali si Lea a ona teraz odlietala naspäť.

„Po sezóne sa vrátíme domov, mami,“ utešoval ju Leo a rukou jej stieral slzy. „Sľubujem.“

Po mesiacoch strávených v Barcelone, keď dúfali v Leov úspech na ihrisku, sa tým konečne rozhodol uvítať nového dorastenca v akadémii. Pre Celiu, Matiasa, Rodriga a dokonca aj pre Mariu Sol to malo horko-sladkú príchúť. Cnelo sa im po Argentíne aj po ich meste Rosario, ale chápali, že je to Leova šanca, ako si splniť sny a venovať sa futbalu profesionálne. Lenže Lea milovali z celého srdca a vedeli, že im bude veľmi chýbať. Veď mal ešte len trinásť.

Jorge s Leom sa vracali do hotela v tichosti. Octavio, vodič, ktorého im poskytla Barça, to vzal skratkou. Leo sedel vedľa Jorgeho a užíval si každú minútu jazdy. Otec argentínskou španielčinou *naliehavo požiadal* vodiča, aby spomalil, a Octavio sa jeho voľbe slov zasmial. Tiež pochádzal z Argentíny a poznal rozdiely medzi argentínskou španielčinou a katalánčinou – to je španielčina, ktorou sa hovorí v Barcelone.

„Povedal som niečo smiešne?“ čudoval sa Jorge.

„Vaše slová majú v katalánčine trochu iný význam. S tým si nerobte starosti, pán Messi. Časom sa to naučíte.“

Centrum Barcelony bolo v porovnaní s Rosariom veľké a krásne a jeho budovy sa týčili vysoko k nebu. Leo sledoval, ako sa medzi nimi mihá obloha, a Jorge zasa pozoroval Lea. Nakoniec Jorge prehovoril: „Už teraz mi chýbajú.“

„Mne tiež,“ zareagoval Leo s očami prilepenými k okolitej scenérii.

„Myslíš, že to zvládneš? Sám v Barcelone?“

„Ja nebudem sám, oci. Budem mať teba a tím.“

Jorge sa spokojne usmial. Taký už bol Leo. Vždy sa nejako pretĺkol. Jorge ho objal a Leo sa k nemu s dôverou primkol a zatvoril oči. Než zaspal, spomínal na svoje rodné mesto a ako sa z neho dostal do Barcelony.

KAPITOLA 1

Prvá lopta a prvé oŕukávanie

ČLENOVIA RODINY MESSIOVCOV sedeli pri starom kuchynskom stole v rodnom Rosariu a viedli vzrušenú debatu. Celia prestrela ich sviatočný látkový obrus. Uprostred stála veľká domáca torta so štyrmi sviečkami. Lionel Messi práve oslavoval štvrté narodeniny, lenže ho nebolo nikde vidieť. Keď na jeho počesť spievali narodeninovú pieseň, hanbil sa a stál schovaný za Matiasom a Rodrigom, svojimi staršími bratmi. Leovi sa všetka tá pozornosť venovaná jeho osobe nepáčila, ale vedel, že ak sa čoskoro neukáže, nedostane tortu ani darčeky. Keď nastal čas sfúknuť sviečky,

pozrel sa Rodrigo dolu na svojho malého bračeka a usmial sa na neho. Potom ukázal dopredu. „No tak, Leo, niečo si želaj,“ povedal.

Leo začal hovoriť, ale Matias mu zakryl ústa. „Nie nahlas, lebo sa ti to nesplní.“ Leo zdvihol pohľad k svojmu staršiemu bratovi a prikývol, potom pevne zavrel oči a nečujne vyslovil želanie. Hýbal pritom perami a Jorge sa pri tom usmieval.

Vtedy vstúpila babička Celia. Keď Leo dohovorel, otvoril oči a celý sa rozžiaril, pretože ju uvidel. Za chrbtom schovávala jeho darček. Najskôr pred seba dala jednu ruku, ale tá bola prázdna. Potom druhú a Leo okamžite spoznal, čo drží. „Toto si si želal, Leo?“ spýtala sa ho.

„Áno!“ vykrikol nadšene, keď mu babička Celia hodila úplne novú futbalovú loptu. Ako to mohla vedieť? Bola dokonalá – veľkosť 5 a mala modré päťuholníky. *Klasická* lopta. Modrá bola Leova obľúbená farba, všetci v rodine to vedeli. Zovrel loptu pod pažou a vyrazil k dverám, aby si s ňou zakopal na ulici, ale Matias ho chytil za golier a pritiahol ho naspäť. „Počkať, tiger! Hrať sa môžeš neskôr. Teraz si dáme tortu.“

Leo sa na veľkého brata pozrel, prikývol a všetci okolo sa zasmiali. Tiež sa zasmial a potom už mama spokojne krájala tortu na veľké štvorce a prvý podala Leovi. „Pre malého oslávenca,“ povedala. Leo si ho vzal a hladne sa doň pustil. Bol sladký a s vanilkou, presne ako to mal rád.

Neskôr sa Matias a Rodrigo vydali von, aby si zahrli s bratrancami. Leo zostal doma. Ponáhľal sa do spálne a schovaný za roletou vykukoval na ulicu, kde bratia s bratrancami hrali pouličný futbal, pri ktorom si kapitáni vyberali hráčov do tímu. *Potrero*, čo je argentínsky výraz pre ulicu, bola horúca a prašná. Leo chlapcov pozorne sledoval, ale príliš sa hanbil ísť medzi nich. Bol oveľa menší ako oni a bolo mu jasné, že kým sa im nebude pliesť pod nohy, nemôžu ho zašliapnuť.

„Choď za nimi, Leo,“ ozval sa hlas od dverí. Leo, ktorý si medzitým ľahol na posteľ, sa bleskovo otočil na chrbát. Do malej izby vstúpila babička Celia.

„Choď von na *potrero* a zahraj si s ostatnými chlapcami, Leo,“ nabádala ho babička. „Nelež tu v izbe. Potrebuješ slnko. Pomôže ti vyrásť.“ S tými slovami ho vzala za zápästie a vytiahla ho na nohy.

„Pod'. Ukáž bratrancom, čo si zač. Ukáž, že si lepší ako tí amatéri,“ povzbudzovala ho.

„A ty budeš môj tréner!“ nadchol sa Leo.

Babička Celia sa zachichotala, Leo schmatol svoju novú modrú loptu, pobožkal ju na tvár a vybehol von. Osamotená Celia si potom v izbe prezerala steny, kam sama pomohla Leovi zavesiť fotografie veľkého argentínskeho futbalového hrdinu Maradonu, jedného z najlepších hráčov všetkých čias. V rodine aj v celej Argentíne bol Maradona kráľom.

Leo sa chrbtom tlačil k stene domu pár metrov od ulice, schovával sa a sledoval svojich bratov a bratrancov, ako po nej behajú, výskajú a pritom dvíhajú toľko prachu, že ťažko vidia na loptu. „Sú takí veľkí,“ pomyslel si nahlas. A ja taký malý. Nedokázal sa prinútiť vystúpiť z tieňa a nechať sa zbadat'. Aj tak by si ho do tímu nikto nevybral. Ešte chvíľu sa pozeral a potom vyrazil späť domov.

Lenže vstúpil priamo do cesty Cintii, dievčaťu zo susedstva. Tí dvaja boli prakticky ako dvojčatá – ich matky ich porodili v ten istý rok, mesiac a takmer aj deň. Odjakživa boli najlepšimi kamarátmi. „Všetko najlepšie, Leo. Prečo sa schovávaš?“ pýtala sa mimochodom.

„Ja sa neschovávam,“ bránil sa rýchlo.

„Tak čo robíš tu? Hrá sa tamto,“ ukázala.

„Čo sa tam hrá?“ robil hlúpeho.

Cintiin pohľad klesol k modrej lopte v Leových rukách. „Tá hra, ktorú tvoji bratranci vždy hrajú na ulici. To je nová lopta?“

Ona mi snáď vidí priamo do hlavy, napadlo Leovi. Jasné, že sa schovával. Báľ sa hrať s veľkými chlapcami. Ale jej to vykladať nebude.

Zobrala mu loptu z rúk a začala si ju prezerat'. „Je pekná,“ povedala a podala mu ju späť. „Možno by si s ňou mohol cvičiť.“ Potom sa otočila a odišla. Leo sa za ňou chvíľu pozeral a potom sklopil zrak k novej lopte.

Celia, jeho matka, medzitým v malej kuchyni pripravovala pri príležitosti Leových narodenín jeho obľúbené jedlo. Bol to ich tradičný pokrm odovzdávaný prostredníctvom talianskej vetvy rodiny. Jej vetvy. Rodu Cuccittiniovcov. Išlo o chutné hovädzie podávané so šunkou, mozzarellou a omáčkou marinara. Celia zdvihla ťažkú panvicu nad sporák, aby v nej prehodila kúsky hovädzieho a vaječné rezance s omáčkou, a keď ju postavila naspäť, ozvalo sa BUM. Na okamih sa zarazila. Čo to bolo za zvuk?

BUM. A znova. BUM. Stiahla plameň plynového horáka na minimum a vydala sa k oknu, aby sa pozrela, čo spôsobuje tie dunivé zvuky.

BUM. Pod kuchynským oknom bol Leo a kopal si s novou modrou loptou o stenu domu. BUM. Lavá noha, BUM. Pravá noha, BUM. Keď mu lopta odskočila, spracoval si ju stehnom a bez váhania ju vrátil späť na zem, odkiaľ znova vystrelil proti múru. BUM.

Ten hluk privolal do kuchyne aj babičku Celiu. BUM. Spýtavo pozrela na svoju dcéru a tá jej naznačila, aby sa šla pozrieť z okna.

BUM. Lopta sa odrazila od steny, dopadla Leoovi na prsia, potom k jeho nohám, kde si ju chlapec šikovne ťukol z pravačky na ľavačku a – BUM.

Babička Celia sa obrátila k dcére. „Bojí sa hrať s veľkými chlapcami,“ zašepkala. „Myslí si, že je veľmi malý a že nie je dosť dobrý. Ale ja si myslím, že je na hru s nimi dobrý až moc. Pozri, ako tú loptu ovláda!“

Leova mama sa pozrela späť. BUM.

„On tú loptu miluje. Vedela som to,“ predniesla babička so širokým úsmevom.

BUM.